

DATINA

Serie nouă, anul 8, nr. 105, ianuarie 2023

www.cctb.ro

Revistă lunară editată de Centrul Cultural Județean Constanța
„Teodor T. Burada” al Consiliului Județean Constanța

3	Magie și un strop de bucurie
4	Un pic de istorie
5	La mulți ani Teatrului de Copii și Tineret „Căluțul de Mare”!
6	20 de ani și o viață dedicată teatrului
16	Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” – amintiri foto
20	Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” din Constanța. Actorii
22	Cuvânt de prietenie către păpușari
26	Arina Cojocar: Din energia actorului, actorul dă viață păpușii
28	Clara Ghiuvelechian: Aripă, energii pozitive, primul nivel de educație pentru copii
30	Claudia Brădescu: Trăire, emoție, dragoste
32	Dan Cojocar: Aici sunt primii pași către cultură
34	Denisa Iova: O altă lume, o lume magică, altceva
35	Tiberiu Roșu: Mi-a fost scris să fiu aici
36	Rovena Paraschiv: Împreună facem o magie și păpușa prinde viață
38	Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” – amintiri foto

Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” ne-a pus la dispoziție fotografiile și afișele spectacolelor publicate în acest număr.

Datina, fondată în 1991, serie nouă, Revistă lunară editată de
Centrul Cultural Județean Constanța „Teodor T. Burada” al Consiliului Județean Constanța

ISSN 1221-2253

Director general Centrul Cultural Teodor T. Burada: **Ștefania-Laura ABIBULA-STROE**

Redactor șef: **Daniela MALCIU**

Redactori: **Emilia MIHĂILĂ, Cristian CEALERA, Mihaela MARIN-DUBEI, Popa EDVICA**
Tehnoredactor: **Florian MARIN-DUBEI**

Copyright text © **Centrul Cultural Județean Constanța „Teodor T. Burada”**

Copyright prezentare grafică © **2016 Editura Datina**

Centrul Cultural Județean Constanța „Teodor T. Burada” - Constanța
Strada Dumbrava Roșie nr. 15, Tel: 0241 619 293

E-mail: **datinaconstanta@gmail.com**

Magie și un strop de bucurie

Dana Malciu

Gongul bate de trei ori și este un moment, înainte de a se ridica cortina, când totul amuțește: prichindeii, mămicile, bunicile, tăticii și bunicii nici nu mai respiră. Spectacolul începe cu o explozie de emoții. Povestea prinde viață, tot ce se întâmplă pe scenă este adevărat iar sala vibrează și trăiește firul împletit de actori. Se aplaudă, se cântă, se dansează, „vezi că vine lupul”, „fugi, băiatule”, „nuuuu, nu mânca, e vrăjitoare”, „o

să te salveze”, „bravooo”, personajele bune sunt atenționate, cele rele sunt certate. Sala Teatrului pentru copii și tineret din Constanța trăiește astfel de momente la fiecare reprezentație. Totul se încheie cu aplauze, cu micuți ce trăiesc magia spectacolului.

Da, este magie. Și nu știu cum dar de fiecare dată, indiferent de câte ori este văzut un spectacol, ce se întâmplă pe scenă este adevărat. Poate sunt de vină păpușile ce prind viață, poate actorii ce dau din prea plinul bucuriei lor, să fie, oare, de vină sala în care generații de spectatori au trăit bucuria sinceră a copilăriei, să fie oamenii de pe scenă sau din spatele acesteia cei care înfăptuiesc magia? Să fie toate, pentru că toate formează

ză acest tărâm al viselor împlinite!

20 de ani de existență administrativă și alte zeci în slujba spectatorilor: Teatrul de păpuși, așa cum îl știam în vremea copilăriei mele, Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de mare” de astăzi este tărâmul magic unde poveștile au viață. Plecați de ani buni din vremea copilăriei azi cu greu înțelegem ceea ce copiii știu: ce este pe scenă este real, ceea ce se întâmplă acolo este adevărat. Copiii cred chiar dacă îi recunosc pe

actori din alte piese, chiar dacă văd păpușile, în afara spectacolelor, neînsuflețite. Și nu de puține ori îi vezi uitându-se la vitrinele Teatrului pentru a descoperi/redescoperi marionete și fotografii. Și asta doar pentru a-și completa sufletelele cu magie.

La această aniversare frumoasă „La mulți ani!” celor mai iubiți oameni, cei ai Teatrului dar și cel mai mare MULȚUMESC și adâncă plecăciune! Voi sunteți cei care ne păstrați ce este cel mai important: copilăria. Și asta înseamnă tot.

Un pic de istorie

Dana Malciu

„Viața mea începe cu ridicarea cortinei și se sfârșește cu căderea ei” (Costache Caragiale)

Existența teatrului se pierde în negura mileniilor. Nimeni nu poate spune cu exactitate când și unde a început omenirea „să joace”, cu atât mai puțin „să se joace”. Sau dacă teatrul cu păpuși este mai vechi. Cert este că de mii de ani lumea „joacă” și „se joacă” pe scenă.

„Statui umblătoare” descries de hieroglifice, păpușile au fost găsite în mormintele Egiptului Antic, apoi în Africa sub-Sahariană unde și astăzi teatrul de păpuși continuă ca parte a unei forme folclorice în dansuri rituale cu reprezentații mascate. Ceremoniile de vânătăorie sau pentru sănătate sunt realizate, și astăzi, cu ajutorul măștilor rituale în spectacole bine orchestrate și regizate.

„Sutradhara – Mânuiitorul Sforilor” era cunoscut acum 4.000 de ani în India, iar o păpușă de teracotă cu cap detașabil, ce putea fi manipulată cu o sfoară ce datează din epoca Bronzului și aparține uneia dintre cele trei civilizații timpurii din Orientul Apropiat și Asia de Sud a fost descoperită de arheologi.

Teatrele de păpuși au fost atestate și în Grecia Antică. În vreme ce Platon vorbește despre acestea, Aristotel a făcut referiri la folosirea sforilor pentru controlarea capului, mâinilor, ochilor, umerilor și picioarelor păpușilor. De asemenea,

în Iliada și Odiseea lui Homer personajele poveștilor sunt prezentate ca și cum ar fi marionete.

În epoca post Christum natum marionetele se vor răspândi în toată Europa, Biserica folosindu-le ca element moralizator (deși la un moment dat a existat un Edict care interzicea teatrul de păpuși). La curțile regilor se puneau în scenă piese cu păpuși, vulgul gusta în mod deosebit acest gen de spectacole. Trubaduri, păpușari, comedienți, actori și păpuși au culturalizat Europa și au adus cunoaștere atunci când vremurile interziceau acest lucru.

Marioneta, păpușa mânuită cu sfori, a cunoscut un salt în secolul al XIX-lea când au început să se folosească până la opt sfori pentru un control mai bun asupra părților corpului.

Sufletisti, păpușa și păpușarii au ajutat întotdeauna celelalte forme de artă, le-au îmbogățit. Astăzi nimic nu se compară cu un spectacol la Teatrul de păpuși, locul unde trăiesc păpușile.

Mihai Lupu, președintele Consiliului Județean Constanța:

La mulți ani Teatrului de Copii și Tineret “Căluțul de Mare”!

Teatrul pentru Copii și Tineret “Căluțul de Mare”, la ceas aniversar! Se împlinesc douăzeci de ani în care numeroasele acte performate pe scena acestei instituții culturale au stârnit cele mai profunde emoții și au adus milioane de zâmbete pe chipurile celor mici.

Meseria de actor este una dintre cele mai frumoase și nobile meserii. Dar să fii actor pentru cei mici, să le dăruiești acele clipe de poveste ce se vor întipări în mintea și în sufletul lor, peste ani, presupune să ai, în plus, o doză de inventivitate și iscusință.

Pentru toate momentele construite cu mult talent și dăruire și, nu în ultimul rând, pentru modul în care contribuiți la formarea copiilor noștri, vă mulțumesc și mă înclin, încă odată, în fața dumneavoastră!

La mulți ani Teatrului de Copii și Tineret “Căluțul de Mare”!

La mulți ani întregii echipe a instituției!

20 de ani și o viață dedicată teatrului

Dana Malciu

Creatorii de magie și frumos de pe strada Aristide Karatzali, cei ce dau viață păpușilor și însuflețesc scena au împlinit 20 de ani de existență administrativă. Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” din Constanța a ajuns la o vârstă, OAMENII de aici reușind mereu să se reinventeze și să păstreze frumoasă copilăria.

Pe maestrul Lică Gherghilescu l-am găsit, cum altfel?, la teatru, imobilul de pe strada Aristide Karatzali fiindu-i, de multe ori, casă. Vesel, jovial, înconjurat de probleme dar și de angajații care-i acordă un mare respect, a stat de vorbă cu noi despre acești ani și această viață. L-a secondat managerul instituției teatrale, Aurel Palade.

Reporter: Cum se simte Lică Gherghilescu, cel care a pus temelia celor douăzeci de ani de teatru?

Lică Gherghilescu: Cum pot să mă simt decât fericit că am atins această vârstă cu colegii mei actuali și cei care au fost de-a lungul celor totuși douăzeci de ani.

Rep.: O viață de om.

L.G.: Este. Vârsta la care stai pe picioarele tale. Unii se căsătoresc la douăzeci de ani.

La început a fost doar dorința de a fi. Există o secție la Teatrul „Ovidius”, Teatrul de Stat de acum, așa se numea atunci, secție de păpuși care tot aici își juca spectacolele. Nu era din punct de vedere juridic.

Rep.: Putea fi desființată oricând?

L.G.: Oricând. Există deja tendința de vreo doi ani, asta înainte de 1990 și ceva, începuseră să comenteze teatrele care chiar erau juridic teatre pentru copii din țară să le comanseze cu teatrele de dramatice ca să facă economie, să nu mai aibă contabili, atâția directori considerau ei. Dar eu am avut inițiativa...(râde)

Rep.: De ce?

L.G.: Pentru că primul meu pas pe scenă s-a întâmplat aici, în această sală care este a Comunității Elene unde noi suntem cu chirie.

Rep.: Sala „Elpis”.

L.G.: Da. Eram student în anul doi când am fost invitat de regizorul Cristian Pepino să joc în spectacolul „Inimă rece” după Hauff rolul principal, Peter Munk. Și am repetat mai mult în București fiind student, repetam la Cristi acasă. După aia, în

câteva repetiții am venit, am dat premiera.

Rep.: Premiera cu câte emoții?

L.G.: Vă dați seama că era primul meu rol.

Rep.: Ai mai trăit emoțiile alea de atunci?

L.G.: Cum să nu. Emoțiile le trăiesc sub diverse forme de fiecare data. Chiar și la un spectacol pe care îl joc de zeci de ori, unele poate de sute de ori. Profesorul meu, Dem Rădulescu, a avut aproape o mie de reprezentații cu „Siciliana” în cincisprezece ani, făcea turnee pe litoral.

Rep.: Dar Lică Gherghilescu în „Inimă rece” a jucat aproape toate personajele.

L.G.: (râde) Cât eram student făceam naveta ceea ce era foarte bine pentru mine că veneam acasă în fiecare week-end decontându-mi-se trenul. Jucam sâmbăta și duminica și ni se dădeau niște bani pe spectacol. Căpătam și experiență că una e ce facem noi la școală în anul I, II, III, IV și alta e cu ce telovești pe scenă când lucrezi.

Rep.: Care rol a fost cel mai apropiat de tine din

„Inimă rece”?

L.G.: Peter Munk, fără îndoială.

Rep.: E nebunia tinereții?

L.G.: Nu numai. Ideea în sine. Faptul că simți, cunoști viața, o înțelegi. Sunt oameni buni și oameni răi, e bine și rău pe lumea asta și trebuie să știi să faci deosebirea dintre ele, să știi să alegi la momentul potrivit, în momentele grele să nu îți vinzi inima cum o face el și să nu o înlocuiești cu o inimă de piatră, sentimentele frumoase să le păstrezi, iubirea este esențială în viață. Și din spectacolul ăla, la început de carieră, eu am învățat lucrul ăsta foarte bine și atunci îmi este cel mai apropiat. Imediat după el, adică la patru ani distanță, când am debutat de data aceasta ca actor profesionist

în „Acești îngeri triști” de D.R. Popescu la Teatrul dramatic unde am fost re-partizat..

Rep.: Cât ai stat acolo?

L.G.: Cincisprezece ani. Acolo mi-am făcut cariera mea actoricească, am obținut cele mai mari succese de la primul spectacol cu Ion din „Îngerii triști”, premiul de debut la Festivalul de la Brașov. Și eu, și Nina Udrescu am obținut premiu la Festivalul Național cu același spectacol. Ultimul premiu l-am obținut ca actor la Teatrul „Ovidius” se numea între timp în anul 2000 cu „Unde-i revolverul?”, premiul pentru cel mai bun actor la Festivalul de comedie, singurul care există atunci de la Galați.

Printre premii:

2006 - Premiul pentru cel mai bun spectacol străin la Festivalul Magic Curtain în Bulgaria.

2007 - a obținut premiul Uniunii Teatrale Turce (TOBAV) pentru spectacolul „Magia cercului”.

2007 - spectacolul „Motanul încălțat” a obținut, la Festivalul Internațional „Țândărică”, Premiul pentru introducerea tehnologiei digitale în teatrul de animație (video-proiecție).

2008 - Premiul pentru imagistică cu spectacolul „Visele” la Festivalurile „Țândărică” - București și „Gulliver” - Galați.

2009 - Lică Gherghilescu, directorul teatrului, Premiul de excelență în animația românească din partea U.N.I.M.A. și Diploma pentru management cultural.

2011 - actrița Aneta Forna Christu a obținut Premiul UNITER pentru teatru de păpuși.

2011 - Lică Gherghilescu a obținut Premiul pentru regie cu spectacolul „Inimă rece”, la Festivalul Gulliver - Galați.

2016 - performanță în teatru la Festivalul Internațional al teatrelor de păpuși și marionete „Puck”, ediția a XV-a din Cluj

Napoca-trei premii pentru spectacolul „Mica sirenă”:
Eugenia Tărășescu Jianu - Premiul pentru scenografie;

Alexandru Berehoi - Premiul pentru muzică;

Daniela Manolache - Premiul de interpretare individuală pentru personajul Mica Sirenă.

Rep.: Dar te-ai întors la teatrul de păpuși.

L.G.: M-am întors la teatrul de păpuși pentru că pentru mine a rămas dragostea pentru acest teatru iar, la un moment dat, într-un moment de cumpănă al secției că eram pe atunci împreună doar că ei funcționau separate aici, cu colectivul lor, doar administrația era comună și bugetul

Rep.: Esențial.

L.G.: Care pentru aici era foarte mic. Cât rămânea de la noi, de la Dramă le mai dădeam și noi. Ei aducând cei mai mulți spectatori, având cele mai multe spectacole. Știți cum sunt indicatorii

pe care trebuie să-i îndeplinești. Ori Teatrul îi îndeplinea dar cu sprijinul acestui Teatru mai mult.

Rep.: Lică Gherghilescu ai înființat acest Teatru într-o perioadă neagră pentru cultură a Constanței.

L.G.: Da.

Rep.: Într-o administrație destul de opacă în ceea ce privește actul cultural. Într-o administrație în care s-au comasat dar s-au desființat anumite instituții de cultură.

L.G.: Așa este.

Rep.: Nu a fost o nebunie? Nu te gândeai că ești un Sisif?

L.G.: Eu toată viața am trait așa. Am făcut-o cu plăcere chiar dacă până la epuizare. Mi-am propus să fac ceva la care țin foarte mult și nu voi regreta niciodată.

Rep.: Dar de ce?

L.G.: Am ținut să fac lucrul ăsta pentru că am văzut nedreptatea care exista. Eram la grămadă, copiii ăștia jucau aicea, erau o mână de copii. Eu când am debutat, când eram student, am prins generația de aur a păpușarilor. Ei nu erau juridic,

erau angajați ai Teatrului de stat dar jucau spectacole pentru copii. Și erau câțiva dar extraordinari. Nu exagerez când spun că a fost o perioadă în care erau pe picior de egalitate cu Teatrul „Tândărică”. Era recunoscut pe plan național și pe plan internațional unde luau premii. O să enumăr doar câțiva pentru că nu vreau să nedreptățesc să uit din câți erau. Actriță ca Aneta Forna Cristu, Ioana Jora, Vasile Hariton, Gigi Nicolau, soții Romanescu, Dromihete Ghiman- prietenul meu drag care s-a dus și el că majoritatea dintre ei, peste 80% nu mai sunt. Prietenul meu Heti, Dromihete Ghiman care a fost omul care m-a convins să dau la teatru. Făcea spectacole pe la casa de cultură D’Italia, era pe vremea aia și m-am dus și eu la cercul de teatru ca să-mi umplu timpul. Până atunci făceam sport, m-am accidentat, nu mai puteam să fac sport și vream să-mi umplu timpul cu ceva. Și-atunci m-am dus, l-am cunoscut pe Heti și din clipa aia, eu locuind la 200 de metri de aici, pe strada Sulmona de Teatrul de păpuși, veneam de la școală, mâncam, îmi lăsam ghiozdanul și veneam aici. Deasupra era atelierul de construcție de păpuși. Și Heti era prieten, după aceea s-au și căsătorit, cu constructoarea de păpuși. Deci, ei stăteau de dimineața până seara în teatru. Eu stăteam cu ei de dimineața și vedeam repetițiile, spectacolele trupei de aur a Teatrului de păpuși. Mergeam cu ei în turneele din județ. Pe litoral se jucau în toate stațiunile. Și eu mergeam cu ei și vedeam. Și i-am urmărit, și am îndrăgit meseria asta. Iar el a fost cel care m-a convins să dau la teatru. Eu zic, ce să dau eu la teatru...erau nouă locuri pe an la IATC la București.

Rep.: Revenind acum douăzeci de ani. A fost curaj nebunesc?

L.G.: A fost și o ușoară nebunie dar la mine asta este o chestie normală, să nu-ți funcționeze întotdeauna instinctual de conservare. Au venit niște colegi de la Păpuși unde era un șef de secție, nu contează cine, cu care ei nu se mai înțelegeau. Și voiau pe altcineva să le fie șef de secție. Unii din ei mă știau, erau încă din generația veche. Doamna Aneta Forna Cristu am reangajat-o și a făcut legătura dintre generații. Probabil că au zis haide

să-l convingem pe Lică să vină șef de secție la noi. Eu jucam foarte mult, eram tânăr, în vogă, tot ce se punea nu se putea să lipsesc, aveam nevoie și eu de ceva timp liber dar începuse și o luptă pentru funcția de director în Teatrul „Ovidius”, o luptă cam urâtă și dezamăgit de chestia asta am zis: ia să mă apropiu de chestia asta și să mă ocup. Am acceptat să fiu director artistic al Teatrului „Ovidius” și șef al secției de păpuși. Am răspuns un an de Teatrul „Ovidius” și tot nu eram mulțumit de ce se întâmplă în teatru, cum era meu revoluționar și nonconformist de tânăr, voiam eu să schimb totul, să schimb lumea, credeam eu că pot – dar uite că câteceva am reușit. Iar din momentul în care am zis că mă voi ocupa de secția de păpuși mi-am propus să fac tot posibilul să o dezlipesc. Și, vă spun, era o perioadă în care ele se comasau. Voi încerca. Am profitat că în anul respectiv aveau loc alegerile locale.

Rep.: Teatrul era subordonat primăriei.

L.G.: Da. E anul când a câștigat Radu Mazăre primăria. Noi ne-am dus în campanie cu spectacole, cu păpuși... Si-n replică am zis stai că trebuie să profit și eu puțin. Și m-am dus și eu pe capul lui (râde) cred că de trei ori pe săptămână și am zis haideți să separăm secțiile. Că noi eram oricum fizic separați. Stăteam aici cu chirie, în Teatrul „Elpis” doar conducerea era comună și bugetul.

Rep.: În cât timp l-ați convins?

L.G.: L-am convins repede că fiind picătu-

**14 decembrie
1956:**

„Peștișorul de Aur” după Pușkin și „Prima Lecție” de Ana Ionița și Gabriel Teodorescu în regia regretatului Claudiu Cristescu cel care crease și decorul, creatorul păpușilor fiind Lucia Trotonghi Cristescu. Acesta este certificatul de naștere al Teatrului de Păpuși Constanța, ca secție a Teatrului Dramatic Constanța. Justin Defta, Mioara Jean, Georgeta Nicolau, Ichim Gheorghe, Constanța Popescu, Elena Motoc au fost parte a primei trupei de păpușari constănțeni.

...ră chinezească lui nu-i convine să-l bată cineva la cap. Eu aveam stilul meu de a merge la ședință și de a mai băga o picătură până când a zids: hoooo, gata că mi-ai făcut capul mare, îl facem, pune pe hârtie ce trebuie dar să știi că nu am să vă dau posturi, să vă dau, să mă coste mai mult decât costă acum. Nu, nici vorbă, am spus eu. Și așa a început totul. Am făcut o organigramă minimalistă: eram doar directorul, o contabilă șefă, vreo șase-șapte actori pe care îi aveam angajați oricum la Teatru pe care i-am preluat. Am început să mai aduc în colaborare nu angajați. Nu prea erau computere, abia apăreau. Nu-mi permiteam să-i spun că am nevoie la contabilitate că mi-ar fi spus ai zis că nu mă costă suplimentar. Și am găsit un prieten care mi-a dat un computer mai vechi, mi-a mai dat din piese componente din care am făcut un computer...la modul ăsta. Important este că l-am convins pe Mazăre, am înființat teatrul. Dar, până atunci, am luat toți reprezentanții partidelor politice, cred că am suficientă putere de convingere și, mai ales, când încep să vorbesc de copii îi sensibilizez pe toți, și îi-am convins că trebuie înființată această instituție. Toți au fie nepoței, fie copii, fie și-au dorit și nu au... în toți există un suflet de copil. După un an Mazăre s-a săturat de teatru și a considerat că mai bine joacă el decât noi (râde). A început să facă el cu câțiva artiști de-ai lor să-și facă spectacolele și pe noi ne-au dat la Consiliul Județean. Unde l-am întâlnit pe Nicușor Constantinescu care pentru mine a avut un respect totdeauna, eram un actor foarte cunoscut în Constanța, apărusem în filme, momente la televiziune.

Rep.: În acești 20 de ani ce a fost cel mai greu?

L.G.: Să rezisti ca teatru trăind cu sabia lui Damocles deasupra capului. În fiecare an, în perioada 15 decembrie și până când se aproba bugetul se stabilea dacă se desființează teatrul sau nu. Am stat cu această teamă în permanență eu nefiind

înregimentat politic. Nu m-a interesat. Singura politică pe care am făcut-o și o mai fac cât oi putea este politica culturală și educațională. Am rezistat pentru că am încercat să înțeleg și să explic. Se spunea de Nicușor Constantinescu că era foarte dificil. Era un om dificil, avea ieșirile lui, nu era bine să fi prin preajmă. În relația mea care era foarte rară că nu ajungeam să vorbesc cu domnia sa, în momentele alea când îl prindeam, îi explicam fiind primit cu respect, că avea din start acest respect, puteam să-i spun din scurt chestiile esențiale. Singura chestie pe care nu am obținut-o de la ei au fost banii. Au zis măi, lăsați-l pe nebunul ăla că ăla știe ce face acolo, ne costă foarte puțin, dați-i cât să...salarile, utilitățile. Și eu ani de zile am funcționat cu acest teatru, vreo opt, nouă sau zece ani, numai din veniturile proprii. Care erau foarte mici pentru că biletele era 2,5 lei. Numai din ce încasam eu făceam spectacole. Ceea ce este imposibil. Iar eu am făcut posibil. Pentru această realizare îmi veneau regizorii cei mai importanți la acea vreme, Cristian și soția lui, Cristina Pepino, scenografă, veneau și montau annual la noi. Îmi spunea, dar nu spune cât luăm de la voi că luăm mai puțin de jumătate decât luăm de la alte teatre din țară.

Rep.: Ai vorbit despre transferal de generații.

Astăzi încerci acest lucru?

L.G.: Da. La momentul la care am reușit înființarea teatrului am cerut să ni se facă și o casă. Ai un copil, trebuie să încerci să îi faci și o casă. Pentru că stand aici, în gazdă, la Comunitatea greacă, nu este comod. Și de atunci eu m-am zbatut să conving, să conving...când am văzut că nu se poate în 2018 mi-am depus demisia că și sănătatea nu-mi permitea acest lucru. Domnul Țuțuianu a insistat să mai rămân, eu am spus nu, până la urmă au organizat un concurs (pentru funcția de director-n. red.) la care a venit domnul Romică Stan care fu-

sese la Centrul cultural de la Ovidiu. Un om care nu venea din lumea artistică. A fost timp de doi ani și aproape jumătate și a prins trei sferturi pandemie. După alegerile de acum doi ani domnul Mihai

Lupu m-a rugat să vin alături de domnia sa ca și consilier pe probleme de cultură. Și din momentul acela m-am simțit din nou responsabil pentru toată cultura dar în primul rând cu teatrul pe care l-am înființat. Am analizat foarte bine lucrurile și viitorul pe care-l prevedeam acestui teatru care trebuia să ajungă la un alt nivel că erau deja atâția ani care trecuseră și simțeam că stagnăm. Posturi nu primisem în plus, actori noi nu aveam, nici posibilitatea ca să aducem colaboratori. Ş-atuncea i-am propus președintelui să mă susțină să mai aducem niște actori și schimbarea conducerii. Să aducem pe cineva din domeniu.

Rep.: Aurel Palade, de ce ai acceptat?

Aurel Palade: Pentru că teatrul este o meserie vocațională, o meserie care te alege e ape tine. Răspunsul ar fi pentru că așa s-a întâmplat să fie.

Rep.: A fost destin, a fost alegere?

A.P.: Nu știu. Atâta timp cât domnul Gherghilescu a ținut cumva mâna sorții în acest sens, eu m-am supus.

Rep.: Ce-i spun păpușile directorului venit în teatru?

A.P.: Păpușile spun cee ace trebuie să spună teatrul. Pentru că la început teatrul a fost mască. Încă de pe vremea teatrului antic se purta mască, poate și mai de devreme când noi nu avem reprezentări în acest sens.

Rep.: Nu avem filmări.

A.P.: (râde) Ori masca este elemental definitoriu pentru teatru.

Rep.: Ați regizat spectacole și pentru tineret.

A.P.: Aici la teatru am avut bucuria să fac un

spectacol pentru tineret de la 13, 14 ani în sus. Un spectacol nu periculos, un pariu destul de greu de cucerit pentru că textul vorbește despre o lume a tineretului marginalizat care este obligat să răspundă cu brutalitate, poate de multe ori cu vulgaritate la ceea ce oferă societatea. Ori să aduci un asemenea text pe scena unui Teatru pentru copii și tineret este destul de riscant.

Rep.: Este riscant dar este și dificil?

A.P.: Evident că este dificil pentru că este o linie foarte subțire pe care trebuie să mergi să nu riști să cazi în vulgar, să nu cazi în trivialitate. Și atunci eu cred că noi am câștigat acest pariu cu acest spectacol pentru că, cum-ne cum, la fiecare reprezentație sala este plină.

Rep.: Iar pentru aniversarea celor 20 de ani tot un spectacol pentru tineret.

L.G.: Da. Eu mi-am propus încă de la înființare să largesc paleta repertorială, să-l denumesc Teatru pentru copii și tineret, să putem să facem și pentru copiii mari, și pentru copiii mici, și cu păpuși, și toate alte formele de teatru: pantomimă, teatru dans, muzical, orice gen de spectacol care se adresează copiilor. Nu numai teatru de păpuși, nu numai cu păpuși. Cu păpuși, cu actori și păpuși, numai cu actori. La noi, după cum veți vedea de anul acesta pentru că am reintrat în normalitate, noi jucăm zilnic, avem și câte două spectacole pe zi. La noi e ca la fabrică, vorbind ca ritmicitate de spectacole.

Rep.: Au fost doi ani triști, în pandemie.

L.G.: A fost o perioadă cumplită pentru noi.

Rep.: Dar acum premiera de la sfârșitul lui ianuarie.

L.G.: Aveam posibilitatea să aniversăm cei douăzeci de ani pe 18 decembrie 2022 când a fost Hotărârea de Consiliu Local. La noi în perioada aceea, în luna decembrie, avem serbările grădinițelor și școlilor. Fiind spectatorii noștri tot timpul anului le dăm sala și printr-un parteneriat le dăm Moșul nostru și își fac serbările. Aici nu aveai timp să faci altceva. Mai aveam și spectacolele noastre. În planul proiectului de management Aurel are prevăzute patru proiecte: unul cu actori și păpuși, unul numai cu păpuși pentru că ținem foarte mult, a preluat asta de la mine, să nu se piardă păpușăria, lucrul ăsta, mânuirea...

A.P.: Meșteșugul.

L.G.: Majoritatea prin țară îmbracă în actori și mânuirea se duce. E o meserie și o lume efectiv magică, eu am trăit și o cunosc. Și atunci ne-am propus și unul pentru tineret și unul pentru acest

segment de public care este neglijat: nu-l cuprinde nici Teatrul de Stat și nici noi nu prea aveam. De la clasa a IV-a la clasa a VII-a nu prea se regăsesc: dacă spui peste 14 ani nu au ce căuta. Și atunci am spus să facem un spectacol la care au voie să vină. Segmentul ăsta nu aveam cum să-l acopăr că nu prea aveam oameni. Am primit șase actori acum un an și jumătate și cu cei pe care îi avem reușim, nu e foarte ușor, dar reușim.

Rep.: Deci o trupă încheată.

L.G.: Suntem acum o trupă, zic eu, echilibrată. Între timp vor învăța și cei care au fost angajați în ultima vreme și care nu cunosc păpușărie-mânuire și i-am folosit în spectacolele astea pentru copii cu actori numai.

În decembrie nu aveam timp și erau foarte multe evenimente și ar fi trecut așa, printre altele momentul ăsta aniversar.

Rep.: Ce reprezintă data de 28 ianuarie?

L.G.: Este data când am fost numit interimar directorul acestei instituții și trebuia să o organizez. Am obținut codul fiscal. De atunci noi existăm juridic.

Rep.: Care a fost prima piesă jucată?

L.G.: Am început, dacă nu mă înșel, cu „O călătorie cu surprize”. Era o încropeală că n-aveam... din păpușile vechi am făcut noi un spectacol cu doamna Aneta Forna-Christu. Și după aia, bineînțeles, ce putea să fie? Eu, în calitate de regizor de data asta, să montez „Inimă rece” de Hauff la exact

douăzeci de ani. Eu în 82-83 am intrat în spectacolul ăla, se făceau exact douăzeci de ani de când debutasem. Am montat spectacolul ăsta cu Tibe-

riu Roșu în Peter Munk iar eu îl jucam pe Ezechiel. După exact douăzeci de ani de când a jucat Tibi, anul trecut am refăcut spectacolul, am schimbat mai multe personaje printre care și pe Tibi care nu

mai e la douăzeci de ani cu unul din tinerii pe care i-am angajat, Sergiu Bucur, este noul Peter Munk.

Rep.: Lică Gherghilescu joacă și el...

L.G.: (râde) Sunt și eu acolo, printre alții, coordonator, la bere. Eu sunt cu băutul berii, cu anunțul. Nu pot să lipsesc din spectacolul ăsta până când mă pensioneiez.

Rep.: 28 ianuarie

L.G.: Punem pe 28 ianuarie că este de fapt data înființării. Am vorbit cu domnul președinte (al CJC-n.red.) și i-am propus să nu facem momentul aniversar în decembrie, a fost perfect de acord cu lucrul ăsta. Și i-am propus că întrucât e un moment special, e o vârstă, nu e semicentenar, nu e o vârstă așa de mare dar e important pentru noi, pentru teatrul nostru să ne întâlnim, toți cei ce iubim acest teatru, fie că au fost, sunt sau vor fi angajați. Spectacolul este gata, am repetat, pentru că în decembrie nu era loc, de la ora opt la unsprezece și jumătate noaptea.

Rep.: Cum se numește?

L.G.: Este un spectacol după autoarea Ludmila Razumovskaia, o traducere făcută și adaptare de colega noastră actriță care și joacă în spectacol Inga Marcu. Piesa are două titluri: „Draga Elena Sergheevna” și „Șantaj”.

Rep.: Lui Aurel Palade îi place?

L.G.: Dacă nu-i plăcea, nu se monta.

A.P.: Am avut o discuție cu domnul Gherghilescu, neștiind unul de altul, ce spectacol aș mai pune, ce spectacol am mai pune. Și vorbeam despre același titlu.

L.G.: Eu voiam de cincisprezece ani să pun spec-

tacolul ăsta pentru că este pentru adolescenți și este exact ce au nevoie. Și acum, și în urmă cu cincisprezece ani. Doar că eu nu aveam actorii pregătiți pentru așa ceva. Pentru spectacole de păpuși, cu actori și păpuși aveam dar actori cu care să pot să fac acest spectacol, la nivelul ăsta nu aveam atunci. Și atunci am lăsat-o așa. Când am auzit că printre titlurile la care se gândea am zis și eu îl vreau.

Rep.: De ce îl vroiai?

A.P.: În momentul în care-l citești și-l vezi într-un anume fel făcut vrei să ai posibilitatea de a-l putea arăta. Este un text, nu vreau să spun didactic dar ăsta este unul din termenii pe care-l îmbracă. Este un spectacol în care vedem o radiografie foarte bine făcută a tineretului care trebuie să intre în viață și raportul între elev și profesor.

L.G.: Vom vedea conflictul între generații. Eu, în calitate de regizor, nu mi-am propus prin acest spectacol să arăt cu degetuyl, să condamn că devină este cutare sau cutare. Este doar o radiografie a sistemului de învățământ actual, cu bunele și relele lui, și fiecare din cei ce vor vedea acest spectacol se va regăsi și-și va regăsi și partea lui de vină în asta. Dacă este sincer cu sine. Nu ne-am propus să

revoluționăm dar vreau să ne strângem, să vedem împreună acest spectacol și după aia să vorbim între noi. Să vedem ce putem să facem ca să îmbunătățim că de reformă se tot vorbește de treizeci de ani în învățământ. Eu sunt, și el, cadru didactic. Suntem profesori la Teatru, la Universitatea „Ovidius” la Facultatea de Artă, lucrăm cu tinerii, ne lovim de aceleași chestii. De-aia am vrut să facem acest spectacol care nu se va numi nici „Șantaj”, nici „„Elena Sergeevna”..

Rep.: Dar cum se va numi?

L.G.: „Prețul demnității”.

Rep.: Primii douăzeci de ani am văzut cum au trecut. Dar următorii douăzeci cum vor arăta?

L.G.: Vor fi de vis.

Rep.: Pentru că? Ce se va schimba?

L.G.: Noi sperăm că se va schimba totul. Dacă nici aici, în lumea asta magică a teatrului pentru copii, nu putem visa cu naivitatea copilului și cu speranță atunci unde o putem face? Dar fiind și ancorați în realitate că nu putem să visăm așa... că nu o să realizezi nimic dacă nu ești conștient de ceea ce se poate face.

Rep.: Va avea o casă a lui Teatrul pentru copii și tineret?

L.G.: De când am fost consilier pe probleme de cultură al domnului președinte mi-a promis că va face tot posibilul ca acest proiect de care a fost în-

cântat să-l punem în practică. Lucrurile, știți cum se întâmplă, durează, trenează. Am depășit etape.

Rep.: Dar cum va arăta?

L.G.: Va arăta foarte frumos. E tot ce vă pot spune.

Rep.: Ce spectacol v-ați dori să se joace prima dată pe scena viitorului Teatru?

A.P.: Cred că mi-aș dori mult prea multe lucruri și ar trebui să îmi doresc ceea ce pot să îmi doresc în momentul ăla. Pentru că în momentul în care

Teatrul va avea casa lui atunci și actorii vor avea altă vârstă, poate vor fi alți actori și atunci, în funcție de ce vom avea în frigider vom face cea mai bună mâncare.

L.G.: Depinzi când vrei să faci ceva...sănătatea să mă țină până atunci. Aș vrea să anunț reluarea „Săptămânii spectacolelor de animație”. O să le schimbăm denumirea. Că noi am avut cel mai vechi festival de teatru de păpuși din țară. Prin iunie veneau aproape toate teatrele de păpuși din țară și timp de o săptămână stăteau aici. Mai trimiteam trupe să joace în județ, la Mangalia, la Cernavodă, la Cobadin, la Cogealac și aveau câte un spectacol în festival. Festival cu premii unde venea toată critica cea bună- Ileana Berlogea, Ion Ciobotaru sir Toby, toți marii critici ai vremii, era cel mai tare festival. După spectacole, în fiecare seară, aici în foierul teatrului stăteam, discutam ce văzusem

În zilele respective, discutam noi, între noi, artiștii ceea ce nu se mai întâmplă. Te duci la un festival, joci și pleci imediat că nu îți permite să te țină acolo. Asta eu mi-o doresc, să o reluăm. Și acum mi s-a propus, haideți, să facem și noi un festival. Se fac la festivaluri...să vină unii, să-i cazăm, să joace... Nu mă interesează. Mă interesează ca acel festival să aibă o temă clară, o ținută clară și să fie cu dezbatere, nu doar aducem, o veni cine vrea să vină.

Rep.: 2023 ce vă doriți?

L.G.: Sănătate pentru toți. Suntem prea puțini și dacă apar problemele ne dăm peste cap toată activitatea. Avem energie, avem acum o echipă pre-

gătită, antrenată care a simțit că am ridicat nivelul, suntem deja la alt nivel, și tragem cu toți să creștem, să oferim spectacole cât mai variate. Și eu, în continuare, să mă duc periodic la Consiliu (râde) și să mă mai interesez în ce stadiu se află proiectul nostru de teatru pe care eu aproximez că în trei ani să fie gata. Mai sunt etape. Să obținem finanțarea și din momentul ăla mă voi ocupa de fiecare pas să-l văd eu că vom avea și noi casa noastră.

A.P.: Îmi doresc să lucrăm într-o normalitate, cum spune și domnul Gherghilescu. Ne dorim să lucrăm, să muncim, să putem să ne facem proiectele și să ne bucurăm spectatorii.

Oamenii din spatele scenei

Consultant artistic Magdalena **BĂDICĂ**

Regizor tehnic scenă - Dan **COJOCARU**

Regizor tehnic scenă - Ovidiu **LINTZMAIER**

Regizor tehnic scenă - Marian-Valeriu **TOMESCU**

Maestru lumini - Constantin **TELETIN**

Sunetist - Raul **LINTZMAIER**

Montator decor - Octavian **LUNGU**

Costumier - Maria **VOICU**

Tâmplărie - Marin **VOICU**

Croitorie - Ecaterina **NICA**

Butaforie - Magdalena **DAMIAN**

Croitorie - Vasilica **ZAHIU**

Butaforie - Carolina **STEWART**

Casier-organizator spectacole - Claudia **RADU**

Plasator-magazioner - Izabela **DUMITRU**

Contabil șef - Viorica **NECȘOIU**

Inspector de specialitate Angelica **CHIRU**

Inspector de specialitate - Mihaela **PETCU**

Economist - Andreea **LUCA**

Șofer - Vasile **VLASE**

20 de ani în imagini

Teatrul pentru copii și tineret
„Căluțul de Mare” – amintiri foto

TEATRUL PENTRU COPII SI TINERET
"CĂLUȚUL DE MARE"
CONSTANȚA
PREZINTĂ

**FATA Babei SI
FATA MOSNEAGULUI**
După Ion Creangă

ROVENA PARASCHIVOI
DANIEL MINCIUNĂ
TIBERIU ROȘU
DANIELA VLAD

CLARA GHIUVELECHIAN
CLAUDIA ZAHARIA
GRAȚIAN PRISACARIU
ION CIOLAN

Regia și scenariul: Daniel Stanciu
Scenografia: Delia Cornelia Ioanid
Muzica: Dan Bălan
Vârsta: 3-10 ani

Constanța, Str. Aristide Karatzali, nr. 16, telefon 0241 61 89 92, fax: 61 36 06
www.teatrulcalutdemare.ro

TEATRUL PENTRU COPII SI TINERET CONSTANȚA

ANOTIMPURI CU POVEȘTI
Spectacol de ANETA FORNA CHRISTU

Textistica muzicală: DORIAN VASILEAN
Pictură: MAGDALENA DAMIAN
Sculptură: ANTONIO NEAGU

Distributia:
CLAUDIA ZAHARIA, ADRIAN BADIȚĂ,
DANIELA MANOLACHE, TIBERIU ROȘU,
ION CIOLAN, RODICA PARASE

Voci: ANETA FORNA CHRISTU, DANIELA MANOLACHE, ROVENA PARASCHIVOI

Teatrul pentru copii si tineret - Constanta
Prezintă în:
ziua ____ luna ____ ora ____
Spectacolul

MICA VRĂJITOARE
Distributia :
Florina Bulgaru, Daniela Manolache, Rovena Paraschivoi,
Radu Niculescu, Lucian Zaharia, Adrian Bădiță, Laurentiu Dogaru, Ionut Comănic

Scenariu si regia: Bogdan Drăgulescu
Scenografia: Daniela Drăgulescu
Muzica: Liviu Prasi

Sculptură păpuși: Mariana Brudiu

Consultant: mănuire păpuși
Aneta Forna - Cris

Aristide Karatzali nr. 16, Telefon : 0241 - 61 89 92

TEATRUL PENTRU COPII SI TINERET CONSTANȚA

RĂMĂȘAGUL
de Vasile Alecsandri

Regia: Liviu Manolache
Lica Gherghilescu

Muzica: Liviu Manolache

Scenografia: Adrian Drăguleț

Distributia: Florina Bulgaru, Daniel Minciuna, Dana Manolache,
Clara Ghiuvelichian si Tiberiu Rosu

Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare” din Constanța. Actorii

Ema Mihăilă

Ei sunt actorii. Cei care fac poveștile să prindă viață, cei care însușesc păpușile. Ei sunt cei care, dincolo de viața care ne supune la încercări, la suferințe și bucurii, urcă pe scenă pentru a aduce magia. Păpuși, actori, ne plecăm în fașa lor. Sunt douăzeci de ani de existență „pe acte”, este o echipă în continuă transformare. Pentru că, la fiecare spectacol, păpușile prind viață, ce se întâmplă pe scenă este adevărat. În fața scenei, în spatele ei, mânuind păpuși, jucându-și rol, făcând costume sau marionete, aranjând becuri sau dându-ne bilete la intrare: în fața tuturor ne plecăm. Iată actorii Teatrului pentru copii și tineret „Căluțul de mare”: oamenii mari cu suflete de copii care dau viață poveștilor:

Lică Gherghilescu

- născut pe 07.03.1961;
- absolvent al IATC „I.L.Caragiale” București, promoția 1985;
- colaborator al teatrului din 1982;
- angajat al teatrului din 2000.

Clara Ghiuvelchian

- născută pe 27.03.1973;
- absolventă a Univ. Hyperion București, promoția 1996;
- angajată a teatrului din 2004.

Daniel Minciună

- născut pe 29.08.1973;
- absolvent a Universității Ovidius, Facultatea de Arte, promoția 2004;
- angajat al teatrului din 2002.

Rovena Paraschivoi

- născută pe 29.12.1970;
- absolventă a Univ. Hyperion București, promoția 1996;
- angajată a teatrului din 1990.

Daniela Vlad

- născută pe 16.11.1971;
- absolventă a Univ. Hyperion București, promoția 1996;
- angajată a teatrului din 1994.

Tiberiu Roșu

- născut pe 24.04.1974;

- absolvent al Univ. Hyperion București, promoția 1996;
- angajat al teatrului din 1994.

Claudia Brădescu

- născută pe 21.07.1975;
- absolventă a Universității de Arte „George Enescu”, promoția 1999;
- angajată a teatrului din 2000.

Dan Cojocar

- născut pe 31.01.1968;
- absolvent al „Facultății de Arte”, specializarea Actorie, în cadrul Universității Hyperion, București, promoția 1995;
- angajat al teatrului din 2021.

Andrei Stroescu

- născut pe 16.06.1984;
- absolvent al Universității Ovidius, Facultatea de Arte, promoția 2008;
- colaborator al teatrului din 2012 - în prezent angajat.

Ion Ciolan

- născut pe 04.11.1977;
- absolvent al Universității de Arte „George Enescu”, promoția 1999;
- angajat al teatrului din 2000.

Grațian Prisacariu

- născut pe 30.07.1989;
- absolvent al Universității de Arte „George

Enescu" Iași, Facultatea de Teatru, Specializarea „Arta actorului mînuitor de păpuși și marionete” promoția 2011;

- angajat al teatrului din 2012.

Arina Cojocaru

- născută pe 18.10.1989;

- absolventă a Universității Ovidius, Facultatea de Arte, Specializarea „Artele spectacolului-Actorie”, promoția 2011;

- angajată a teatrului din 2015.

Cristian Mitescu

- născut pe 29.05.1976;

- absolvent al Academiei de Teatru și Film, București, specializarea „Arta actorului mînuitor de păpuși-marionete”, promoția 1999;

- absolvent al masterului „Realizator de programe audio-vizuale film și televiziune” în cadrul UNATC „I. L. Caragiale”, București, promoția 2003;

- angajat al teatrului din 2016.

Emanuel Cristoiu

- născut pe 11.07.1979;

- absolvent al Universității Ovidius, Facultatea de Arte, promoția 2003;

Alina Manțu

- născută pe 03.02.1984;

- absolventă a Universității Ovidius, Facultatea de Arte, promoția 2008;

- colaboratoare a teatrului din 2011.

Inga Marcu

- născută pe 12.07.1980;

- absolventă a Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice (AMTAP) din Chișinău, Republica Moldova, promoția 2001;

- angajată a teatrului din 2021.

Adi Gheo

- născut pe 18.04.1991;

- absolvent al Facultății de Actorie, în cadrul UNATC, București, promoția 2015;

- absolvent al masterului „Arta actorului”, în cadrul UNATC „I. L. Caragiale”, București, promoția 2017;

- angajat al teatrului din 2022.

Denisa Iova

- născută pe 14.08.1997;

- absolventă a Universității Ovidius, Facultatea de Arte

Specializarea „Artele spectacolului-Actorie”, promoția 2020;

- angajată a teatrului din 2021.

Cătălina Oțeleanu

- născută pe 27.03.1997;

- absolventă a Universității Ovidius, Facultatea de Arte

Specializarea „Artele spectacolului-Actorie”, promoția 2018;

- absolventă a masterului de „Arta Actorului de Music-hall”

în cadrul Universității „Ovidius”, Facultatea de Arte, promoția 2020;

- angajată a teatrului din 2021.

Sergiu Bucur

- născut pe 04.12.1989;

- absolvent al Universității Naționale „I.L. Caragiale” București

Facultatea de artă, promoția 2011;

- absolvent al masterului „Arta Actorului de Music-hall” în cadrul Universității „Ovidius”,

Facultatea de Arte, promoția 2020;

- angajat al teatrului din 2021.

Și-au dedicat, își dedică și își vor dedica viața teatrului și celui mai fidel și exigent public, copiii. Nu am putut sta de vorbă cu toți dar din dialogurile purtate am aflat că aici sunt inimile tuturor celor ce au urcat pe o scenă pentru copii, aici basmele devin realitate și păpușile trăiesc. Plecăciune tuturor!

Cuvânt de prietenie către păpușari

Anaid Tavitian

Cercetători pasionați ce s-au străduit cu pricepere și sârg să deslușească obârșia marionetelor. Au răscolit cu dragoste arhiva amintgirilor așezate de mai multe milenii în conștiința omenirii. Arta păpușeriei are istorie și blazon. Socoțind după documentele existente numără cinci milenii de existență. S-au ivit ipoteze destul de întemeiate.

Între ele s-a ivit și o frumoasă poveste. În această încântătoare născocire, așezată undeva, în ceața nedeslușită a vremurilor, Cain și Abel aveau o soră mai mică. Eva, fiindcă așa ar fi chemat-o, a ales, odată, dintr-un arbore, o ramură: a înfășurat-o cu multă duioșie în frunze culese cu grijă și a început apoi să o mângâie, să o legea ca pe un prunc, și în cele din urmă să o adoarmă. Și așa i-ar fi dat viață și somn.

ALBĂ CA ZĂPADA
Scene din spectacolele
BĂIATUL ȘI VÂNTUL

Scene din spectacolul **CARTEA CU APOLODOR**

Povestea are mult farmec și pune în valoare o idee fundamentală și directoare a teatrului de păpuși sugerând în mod explicit că în această formă străveche de artă materialul neînsuflețit se însuflețește. Îl însuflețește un „făcător de minuni”, actorul mânuitor. În Teatrul de păpuși putem vorbi despre o noblețe a modestiei pentru că aici vedetele sunt ele, PĂPUȘILE.

Repertoriile Teatrului de păpuși a evidențiat mereu preocuparea păpușarilor pentru tezaurul spiritual al lumii în vederea cercetării posibilităților de a înscrie creația păpușărească în circuitul valorilor universale. Drept argument stau înscrierea pe afișul teatrelor de păpuși dramatizări ale operelor unor nume ilustre: Cervantes, Carlo Gozzi, Hans Christian Andersen, Antoine

de Saint-Exupéry, iar din patrimoniul național Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Petre Ispirescu.

Judecând după titluri, după bogăția de idei, teatrul de păpuși a dovedit și dovedește un nivel deosebit de cultură și spiritualitate. Spectacolele de teatru de păpuși au pus și pun în valoare posibilitățile nelimitate ale genului. Artiștii păpușari au dovedit și dovedesc, prin apelul la o varietate de mijloace de expresie scenică, că alcătuiesc o breaslă dispunând de resurse creatoare care au situat și situează teatrul românesc la un loc de frunte în rândul teatrelor de păpuși din lume.

Vreme de 28 de ani, ca

Eugenia

Tărășescu Jianu:

Păpușa înseamnă, pentru mine, viața. Eu am stat mai mult prin teatru, cu păpușile decât acasă. Pentru mine păpușa și teatrul de păpuși au însemnat o parte din gânduri, din vise, din aspirații. Au fost totul. Altă treabă nu am avut în lumea asta decât să fac teatru de păpuși.

Reporter: V-ați vedea viața fără păpușă?

E.T.J.: Nu cred că se reușește cineva să îmi scoată lucrul ăsta din creier. Gândesc și acum mecanisme, am tot felul de planuri...sunt cam în gol făcute dar pe mine mă țin în viață. Gândesc în continuare la ce-am putea să facem, la cum s-ar putea ajunge la acest gen de public, la acest gen de tânăra care este altfel educat. Am convingerea că pot fi aliații noștri în continuare. Noi, cei care iubim acest teatru trebuie să-l ducem mai departe, pe brațe, să-l ridicăm să se vadă că există. Suntem oameni care gândim păpușărește, într-o anume lume și într-o anumită cheie.

secretar literar într-un teatru de gen, i-am urmărit din culise și din sală, la repetiții și spectacole, în deplasări, la festivaluri. I-am văzut și m-a impresionat efortul lor, mânduind de multe ori în spatele paravanului, din poziții nu tocmai ușoare, păpuși grele, stând minute întregi cu mâna ridicată. Le-am văzut chipurile căpătând expresia pe care doreau să o transmită alcătuirilor din cârpe sau lemn din dorința de a le „însufleți” (verbul „a însufleți” face parte din familia cuvântului „suflet”). I-am văzut bucurându-se de bucuria copiilor, mândri și emoționați atunci când simpatia micilor spectatori era câștigată de personajul pe care-l interpretau.

Ca organizator al unui Festival de Teatru de Păpuși, înso-

Scene din spectacolul **COPILUL DIN STELE**

CARTEA CU APOLODOR

Scene din spectacolele
DULCE CA SAREA

Scenă din spectacolul **COPILUL DIN STELE**

ținându-i la festivaluri naționale și internaționale am înțeles că păpușarii alcătuiesc o lume care vibrează. Artiștii păpușari au un fel de a fi des-

**FATA BABEI ȘI FATA
MOȘNEAGULUI**

Scene din spectacolele
MICII MUSCHETARI

chis, prietenos, știu să se bucure de succesul colegilor. Am întâlnit în această lume actori maturi, veterani în meserie dar care își păstrează o admirabilă prospețime și tinerețe sufletească. Profesionalmente vorbind sunt o lume în care s-au definit și funcționează modele. În speță actori, regizori, scenografi, compozitori, constructori păpuși, tehnicieni de scenă toți și fiecare în parte sunt stăpâni pe arta și meșteșugul lor, sunt creatorii unei arte complexe și bine constituite.

Spectatorii lor sunt copiii. Publicul de copii,

Scene din spectacolul **RIGA CRYPTO ȘI LAPONA
ENIGEL**

acela pe care societatea îl îndreaptă spre artiștii păpușari cu încredere și suflet deschis a constituit și constituie pentru artiștii acestui gen de spectacol un privilegiu și o grea responsabilitate. Privilegiu pentru că o comunitate nu poate avea nimic mai scump, mai sădit în adâncul conștiinței sale decât copiii. Responsabilitate: întrucât copiii lor nu li se poate vorbi cu orice limbaj ci neapărat cu unul care să cuprindă în el adevăr și frumusețe. Aplauzele copiilor sunt sincere, reale și înseamnă că actorul păpușar a reușit să găsească calea spre mintea micului spectator. Așa cum

Aneta Forna-Christu:

Păpușile sunt pentru mine viață. Un păpușar, un actor păpușar, c-așa se numesc acum, are viață și poate dăruia viață unor păpuși confecționate din diverse materiale, tot ceea ce poate fi chiar și sârmă, și lemn, și cârpă, și plastic, și tot. Când te străduiești să dăruiești mișcare și mișcarea să prindă viață îți trebuie foarte multă dragoste și dorința de a fi în stare să poți să convingi că acea păpușă există, că acea păpușă transmite orice sentiment pe care ar trebui să îl aibă un copil în creștere. Și chiar și un adult pentru că de multe ori am dat spectacole pentru copii în fața părinților, a mămicilor sau a bunicilor care au fost la fel de impresionați de mișcarea și mai ales de ceea ce am spus, de viața pe care o prind păpușile. Păpușile sunt miracol, sunt un mijloc extraordinar, mirific de a putea ajunge mai ușor și mai direct la cel care se naște, abia se naște și când începe să priceapă și să vadă ce este în jurul lui. Și mișcarea unui deget sau a unei mâini, a unei mâini care se transformă într-o pasăre ca o umbră pe un perete: copilul o primește și o ia ca atare. Vorbesc despre perioada asta cea mai necesară, utilă și dragă ca să se joace părinții cu copiii lor și actorii care au trecut prin școală și experiență, prin muncă ca să poată să dăruiască emoție, să dăruiască bucurie, curajul de a înfrunta ce este urât și rău în lume.

Eu întotdeauna am fost adepta basmelor frumoase și, mai ales, a celor românești cu care s-a călătorit enorm în Constanța, în jurul Constanței, în Dobrogea, în țară. De multe ori cu spectacole cu poveștile astea spuse de păpuși. Păpușile care prind viață. Îmi este dor și regret enorm că nu mai pot să dăruiesc această viață. Dar am o bucurie imensă că mai am acolo, în această trupă minunată din Teatrul „Căluțul de Mare” câțiva extraordinari copii, tineri care iubesc păpușa și care de câte ori au ocazie să lucreze cu diverși regizori, scenografi o fac cu plăcere și cu bucurie. Și pentru asta eu le mulțumesc din tot sufletul. Pentru că ei continuă ceea ce eu am avut: o dragoste pe care am descoperit-o față de acest teatru cu păpuși de la 18 ani. Minunată meserie, minunată poezie! Feerie!

spuneam, actorul din teatrul de animație are un instrument în felul lui unic: PĂPUȘA.

Arta păpușarului reclamă tot timpul inspirație și dăruire. Aduce cu jocul său încântare, grație, muzică, dans, coloraturi vii și grăitoare, imagini

sau stări de vis. Toate acestea sunt arte și mijloace de educație. Nevoia de basm face parte din drepturile inerente de cunoaștere ale gestului începător al copilului. Teatrul de păpuși, atât prin ideea lui în sine cât și publicul cărui i se adresează, creează ARMONIE. Dacă fibra poetică este deșteptată în anii receptivi ai copilăriei să fim siguri că va ști să vibreze toată viața. La Constanța arta păpușăriei are o tradiție de 67 de ani. Poveștea a început într-o zi de iarnă a anului 1956, zi în care a avut loc premiera inaugurală a Teatrului de Păpuși Constanța. De atunci păpușarii constănțeni, cu har și iubire pentru copii, au animat și animă zeci de păpuși dăruind publicului bucurie, frumusețe, înțelepciune. În fiecare spectacol tradiția face casă bună cu inovația. Pentru mine Teatrul de Păpuși rămâne prilej de bucurie dar și de meditație.

Arina Cojocaru: Din energia actorului, actorul dă viață păpușii

Dana Malciu

Serioasă dar doar în aparență pentru că dacă te apropii un piculeț de ea ai sta apoi la povești o viață. Arina Cojocaru nu este altceva decât talent nativ și multă muncă. Și dragoste pentru ce face.

Reporter: Ce este Teatrul pentru copii și tineret pentru tine?

Arina Cojocaru: Acasă.

Rep.: De când e acasă?

A.C.: De când eram copil și eu. Am crescut în teatru, am fost marele fan al colegilor mei, acum

sunt colega colegilor mei în teatru și Teatrul pentru copii pentru mine este acasă.

Rep.: De când joci?

A.C.: Cred că se fac anul ăsta opt ani.

Rep.: Care a fost rolul care ți-a zis că aici este

casa ta, că aici vrei să rămâi?

A.C.: Nu știu dacă este unul anume. Adesea este că eu cred foarte mult în evoluție constantă.

Mi se pare că fiecare rol care vine este o oportunitate nouă de a mai căuta în mine niște lucruri. S-ar putea să fie aici pentru totdeauna, s-ar putea să fie în altă parte, nu știu. Dar un spectacol care îmi este foarte, foarte drag și care nu se mai joacă deocamdată este „Alice în țara oglinzilor” unde am de interpretat Regina Neagră. Este un rol de forță și, cumva, cu tot aspectul meu de prințesă cu care m-am obișnuit este un rol pe care-l iubesc și-l îndrăgesc foarte mult tocmai pentru că a scos altceva din mine. Și genul ăsta

de personaje mă țin aici. Iar când m-am angajat mi-am spus că este o perioadă foarte bună să joc ce la teatrul pentru adulți nu aș putea să joc.

Rep.: Păpușile îți plac?

A.C.: Foarte mult. Sunt îndrăgostită de ele și mi se pare o meserie superbă cea de păpușar. Eu ca formare nu sunt mănuitor dar am învățat. Mi-au dat dragostea asta pentru păpuși

colegii mei. Îmi place foarte tare. Astăzi am avut „Jack și vrejul de fasole” și am fost picioarele lui Jack.

Rep.: Cum primește viața o păpușă?

A.C.: În spatele nostru este colega mea, Rovenia Paraschivoi și este o foarte mănuitoare de păpuși. Păpușa primește viață din viața actorului. De-asta am dat-o exemplu pe a. Este un om care insuflă viață păpușii. E din energia actorului, actorul dă viață păpușii.

Rep. Cum ar arăta viața fără teatru de păpuși?

A.C.: Ca o altfel de lume dar cu mai puțină inocență și bucurie autentică, cred. Copiii sunt un public foarte sincer, foarte onest. Și cred că avem nevoie de asta. Și când ne facem mari cred că avem nevoie să păstrăm onestitatea asta a bucuriei pe care o aveam de când eram mici și pe care, pe parcurs, o uităm.

Clara Ghiuvelechian: Aripă, energii pozitive, primul nivel de educație pentru copii

Dana Malciu

Actorul fără vârstă: Clara Ghiuvelechian, mereu tânără și proaspătă poate „intra” în pielea oricărui personaj. Pare că înseninează totul când trece, are un timbru vocal aparte și se dăruiește cu fiecare rol. Ar putea juca toate personajele dintr-o piesă cu ușurință, cred. Un actor complex, un actor de poveste.

Reporter: Ce este păpușa pentru tine?

Clara Ghiuvelechian: Nu m-ai întrebat bine. Eu am venit aici pe parte de actorie. Mănuiesc și păpuși pentru că sunt nevoită. Nu e marea mea dragoste păpușa dar ca actor eu trebuie să mă descurc. Este o continuare a mâinii, a mea și mă descurc și cu păpușa. Eu nu am făcut mânuirea de păpuși.

Rep.: Ce e Teatrul pentru copii și tineret pen-

tru tine acum, când împlinește douăzeci de ani?

C.G.: Eu am venit din 2004, am făcut 18 ani. Bine, venind după zece ani la Teatrul de Stat. Teatrul pentru copii este o formă de teatru care dă o bază în educația copilului. Deci dacă îl aduci de mic aici îi pui niște aripi, îi pui energii pozitive.

Cred că Teatrul pentru copii este primul nivel de educație pentru copil că poți să-l aduci aici de la patru ani.

Rep.: Îți pare rău că nu ești pe o scenă pentru

oameni mari?

C.G.: Eu aici joc și în spectacole pentru tineret,

îmi împlinesc dorințele mele, mai joc și în afară.

Nu-mi pare rău pentru că Teatrul pentru copii mă ține cu energie bună. Toată lumea îmi spune ce energie ai!

Rep.: Și ce tânără ești.

C.G.: Sunt și la Universitate, lucrez tot cu tineri. Cred că tinerii mă țin, o să fiu până la o sută de ani pe scenă. O să-mi ziceți dar du-te mamaie acasă. Eu aici o să fiu. Uite, în martie fac cincizeci de ani. Toți studenții mei mă întreabă: dar câți ani aveți? Cincizeci! Dar nu arătați de cincizeci. Păi, nu, pentru că voi mă țineți. Nu vezi că toți

colegii mei avem suflete de copii și energie pozitivă, energie bună. De la copiii ăștia ni se trage totul.

Rep.: Ce simți pe scenă când copiii te încurajează, când intră cu voi în poveste și vă dau sfaturi, sunt lângă voi?

C.G.: Ei intră atât de bine în poveste...Ei sunt cei mai critici spectatori ai noștri. Adică la adulți poate să mai aplaude de complezență dar la copii îți dai seama că ți-ai făcut treaba bine și că copilul ăla crede în tine până la capăt. Și te crede vrăjitoare, și mă crede mama vitregă și îmi spune la sfârșit nu a fost prea frumos din partea ta că ai făcut nu-știu-ce. Acolo sunt personaj dar uite, aici sunt Clara și sunt bună.

Rep.: Acum ești Clara, s-a terminat spectacolul. Ce duci acasă?

C.G.: Energia pozitivă, energia de la copii.

Claudia Brădescu: Trăire, emoție, dragoste

Dana Malciu

E imposibil să nu o iubești: zâmbește tot timpul și copiii se lipesc de ea *ca marca de scrisoare* 😊. Îi plac rolurile negative și iubește să dea viață păpușilor. Claudia Brădescu este actorul care-ți înseninează viața.

Reporter: De când ai luat contact cu lumea asta a teatrului pentru copii?

Claudia Brădescu: Din 2000. Am venit de la teatrul din Baia Mare, am avut acolo o colaborare de trei luni. Am terminat Universitatea de Arte „George Enescu”, secția „Arta actorului mînuitor de păpuși și marionete”.

Rep.: Aaaa, deci ai știut de la început ce vei face în teatru.

C.B.: Da, ăsta a fost profilul pe care l-am urmat. Și contact, aici, în 2000, la întâi februarie am fost angajați.

Rep.: Care a fost prima piesă în care ai urcat

pe scenă?

C.B.: Noi am venit cu două spectacole cu care

am dat concurs: „Dumbrava minunată” și Caragi-ale – „Momente și schițe”. Ele au fost spectacole-

le noastre de debut cu care am intrat și pe care, ulterior, Teatrul nostru le-a cumpărat și le-am jucat în continuare. Mai departe am avut multe roluri...miciuțe, ca la început.

Rep.: Dar care a fost rolul, în acești douăzeci de ani, în care ai zis gata, nu mai plec de aici?

C.B.: Aaa, nu pot să zic pentru că fiecare rol a avut valoarea lui pentru că toate au contribuit la dezvoltarea mea ca actor. Orice rol, indiferent de lungime, că e un rol mai mic, că e un rol mediu sau că e un rol principal, toate au contribuit la formarea mea ca profesionist.

Rep.: Ești avantajată sau dezavantajată la un teatru pentru copii?

C.B.: Nu. Depinde cum privești lucrurile dar eu spun că nu. Toate sunt provocări. Dacă îți iubești profesia o faci cu pasiune, o faci cu implicare, o faci cu toată inima nu are cum să fie. Evident, frustrări din astea de... există în orice meserie. Că puteam să fac mai mult sau mai puțin, nu știu. Ideea este ca tot ceea ce fac, să fac cu toată inima și cu toată implicarea.

Rep.: Pentru cine?

C.B.: Pentru copilașii noștri care sunt minunați și care participă cu tot sufletul și care sunt alături de noi, și care ne aplaudă, și care ne susțin, și care ne iubesc.

Rep.: Care este cea mai ușoară păpușă?

C.B.: Nu există păpușă ușoară. Nu există. Acea păpușă, indiferent de mecanismul pe care îl are, noi îi dăm viață prin trăirea noastră, prin emoția noastră. Nu este simplu pentru că trebuie să trăiască. Ca acea păpușă să capete viață și să ajungă la sufletul copilului, să-l convingă pe copil să trăiască alături trebuie să fie vie, să-i transmită. Nu există păpușă ușoară. Poate din afară se vede că e ușor. Vă asigur că nu este ușor. Totul e pe emoție, pe trăire și pe dragoste. Și până la urmă când o însufletești este minunat.

Dan Cojocaru: Aici sunt primii pași către cultură

Dana Malciu

Sete de a juca, cuvânt și poveste: pe Dan Cojocaru, actorul, cu greu îl rezumi în cuvinte. Reușește aproape de fiecare dată să te mai surprindă cu ceva...

Reporter: De ce teatru pentru copii, de ce copii? Am văzut că în timpul sărbătorilor de iarnă ai fost Moș pentru copiii din spital.

Dan Cojocaru: Pentru mine este o întoarcere în timp. Eu am început la copii în 1988 la Teatrul „Fantasio” la secția pentru copii și tineret. Și am jucat mult acolo. Eu am prins vechea gardă, garda de început a Teatrului „Fantasio”. Și mi-a plăcut.

Rep.: Ce nume mari ai mai prins acolo?

D.C.: I-am prins pe toți cei mari acolo. Am

prins ultimul turneu al lui Jean Constantin când a ieșit la pensie. Cu toate transformările ulterioare

ale Teatrului „Fantasio”...

Rep.: Nefericite multe dintre ele.

D.C.: Care au dus la dispariție, din păcate. Dar, nu se știe niciodată, surprizele pot să apară și

Doamne-ajută!

Rep.: Ești optimist.

D.C.: Da, întotdeauna că dacă nu aș fi fost optimist, nu aș fi mers la cei mici.

Rep.: Cu ce sentiment ai repus piciorul în teatrul pentru copii acum aproape doi ani?

D.C.: Primul spectacol, din culise, îl exprimi într-o songură reacție: wow! Mă uitam la colegi

și nu văzusem spectacolele din culise, ce se întâmplă acolo, cu mânuitorii de păpuși. Și vedeam cum se transformă ei, ca personaje ca să poată să pună suflet în păpușa aia pe care o vede copilul. Deci păpușa aia are viață pentru că sunt magicienii din spate. Este o muncă extrem de grea.

Rep.: Te gândești și tu să devii mânuitor de păpuși?

D.C.: Păi deja am debutat în câteva roluri (râde). De ce nu? Sunt aici și trebuie să fac tot ce fac ceilalți. Este o provocare. Deja particip la foarte multe dintre spectacole. Este magia asta în care, practic, așa cum le spun copiilor că, de multe ori, stau pe hol și mai sunt cei mititei care se sperie și trebuie să le fac câte o poveste, și îi iau în culise și le arăt păpușa care prinde viață când o atinge actorul care este magician pentru ei.

Rep.: Și povestea este reală.

D.C.: Da, altfel nu ai cum. Este cel mai dificil

public. Copiii te simt.

Rep.: Spui asta după mai bine de treizeci de ani?

D.C.: Copilul nu ai cum să-l minți, nu ai cum să te faci că faci. Dacă nu transmiți energia aia de care el are nevoie, te simte imediat și l-ai pierdut.

Rep.: De ce crezi că nu putem trăi fără un teatru pentru copii?

D.C.: Numai școala și cultura ne pot salva. Nimic altceva. Este extrem de important pentru noi teatrul pentru copii. Aici sunt primii pași către cultură. Teatrul pentru copii devine ultima reduță a dezvoltării imaginației și creativității la copii care este inhibată în alte zone. Aici participă afectiv, trăiește. Și atunci vine. Am fost și rămân fidel, deși accept orice formă de teatru și de dezvoltare a lui, eu rămân mai pe clasic.

Rep.: Dan Cojocar, cât din tine este copil?

D.C.: 150%.

Denisa Iova: O altă lume, o lume magică, altceva

Dana Malciu

O întruchipează pe Dorothy, este Prințesă, Cenușăreasă și pe scenă pare că strânge lângă ea toate emoțiile. Ochișorii din sală sunt ațintiți și Denisa le răsplătește intențiile bune (nu mușca din măr, fugi, vine mama vitregă) cu o prezență scenică deosebită.

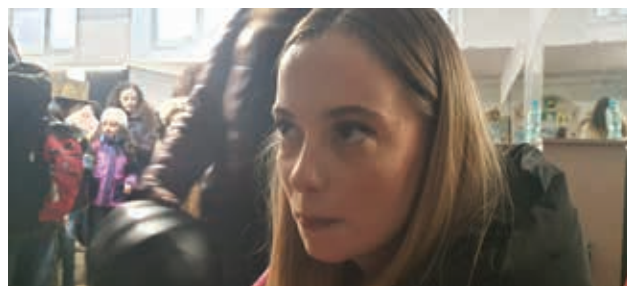

Reporter: De ce teatru de păpuși?

Denisa Iova: Pentru că am ocazia să joc și pentru copii, și pentru mari. Copiii sunt pentru mine publicul preferat. Ei sunt sinceri și simt orice chestie, nu ai cum să-i minți. Și te obligă și pe tine să fii sincer.

Rep.: Ești de un an și jumătate aici. Ce ai jucat?

D.I.: Da, sunt angajată de un an și jumătate. Am ajuns la Teatrul pentru copii prima oară printr-o colaborare cu spectacolul „Alice în țara

oglinzilor” în regia lui Ștefan Lupu cu rolul Alice, rolul principal. După care au urmat și alte spectacole. Am intrat în „Cenușăreasa”, am făcut o înlocuire. Mai departe, în „Dorothy în lumea lui Oz” în rolul lui Dorothy anul trecut, în primăvara lui 2022. Și urmează acum o nouă premieră în care voi juca: „Prețul demnității” în regia domnului Lică Gherghilescu.

Rep.: Pierzi pentru că joci într-un teatru dedi-

cat copiilor?

D.I.: Nu, nu cred asta pentru că avem ocazia să jucăm, mai nou, și în spectacole pentru oameni mari, pentru public de la liceeni în sus.

Rep.: Ți-ar fi plăcut să joci la Dramatic?

D.I.: Păi răspunsul vi-l pot da în felul următor: vă invit la premiera de pe 28 ianuarie, la premiera spectacolului „Prețul demnității” și veți vedea că nu este un spectacol pentru copii.

Rep.: Ce-i spui unui copil care nu a fost niciodată la teatru?

D.I.: Îi spun că îl așteptăm să descopere o altă lume, altceva. O lume magică, normal.

Tiberiu Roșu: Mi-a fost scris să fiu aici

Dana Malciu

Este idolul copiilor, personajele cărora le dă viață, fie că este Sperietoare de pășări, Făt-Frumos sau dă viață unei păpuși, unei marionete primesc aplauze. Și nu aplauze de complezență, nuuu, nicio șansă. Tiberiu Roșu, ca, de altfel, și colegii lui, știe că ceea ce transmite copiii este sincer și din inimă.

Reporter: Cum ai luat contact cu lumea păpușilor?

Tiberiu Roșu: Povestea este în felul următor: eu în anii 90 și eram student la actorie iar pe vremea aceea domnul Liviu Manolache era șef de secție la păpuși. Și mi-a propus să dau concurs aici, la teatru. Am fost reticent la început pentru că nu știam nimic despre lumea aceasta. Am făcut niște cursuri speciale atunci, în perioada aceea de mânuire a păpușii cu doamna Aneta Forna Cristu și ușor, ușor am făcut șase luni de pregătire după care am dat concurs. Am dat concurs cu colega mea, Dana Vlad, Boboc acum și... din 96 am intrat atunci în teatru după care m-a luat valul, lumea poveștilor de aici și mi-a plăcut și am rămas aici.

Rep.: Care a fost primul rol?

T.R.: N-a fost un rol în primul spectacol în care am intrat. Cred că a fost o înlocuire. Mergeam cu un fluture prin scenă, efectiv nu făceam mare lucru la început. După care pusese domnul Manolache „O călătorie fără egal” și jucam un papagal și-apoi a pus Mona Chirilă „Ivan Turbincă” și jucam un drac. Cam astea au fost primele roluri în teatru.

Rep.: Astăzi îți vezi viața fără Teatrul pentru

copii?

T.R.: Nu, nu. Cum e așa, așa e bine.

Rep.: Ai prins toți cei douăzeci de ani...

T.R.: Da, toți cei douăzeci de ani de Teatru pentru copii și tineret. Plus ce era înainte că se

numea altfel. Da, am prins o perioadă destul de mare cu colegi mulți, cu directori mulți, cu regi-zori diverși.

Rep.: Dar în toți acești ani care a fost momentul în care ai zis: gata, eu de aici nu mai plec?

T.R.: Nu știu să zic...Cred că la început, când eram mai tânăr ziceam că nu o să rămân eu veșnic aici, adică în anii 90 și, 2000 ziceam nu. După 2000 încoace am zis, nu, aicea rămân. E o lume specială cu care cred că mă potrivesc foarte bine și cred că aicea mi-e locul. Așa mi-a fost scris să fie.

Rovena Paraschivoi: Împreună facem o magie și păpușa prinde viață

Dana Malciu

În mâna ei păpușile prind viață. Nu știu cum face dar acestea își schimbă și expresia feței și tot ce este pe scenă se însuflețește. Rovena Paraschivoi este o actriță care transformă povestea în joc și jocul în viață. Fie că manevrează o păpușă întreagă, fie că-i mișcă doar picioarele, este un bulgăre de energie ce se rostogolește parcă în sală pentru a crea magie. Și frumos.

Reporter: Ce înseamnă pentru tine cei douăzeci de ani de Teatru?

Rovena Paraschivoi: Treizeci de ani de teatru. Eu am treizecișidoi de ani de teatru. Ce-nseamnă pentru mine? Nu știu. Când au trecut treizeci de ani? Nu știu.

Rep.: Dar aveți douăzeci de ani de la înființare.

R.P.: Da, douăzeci de ani de când s-a înființat Teatrul pentru copii și tineret. Dar eu sunt aici, în acest teatru de la nouăsprezece ani.

Rep.: O viață!

R.P.: Viața mea este aici, pe scena asta, în teatrul ăsta de ieri, de alaltăieri. Sunt încă tânără și neliniștită.

Rep.: Ai putea trăi fără acest teatru, fără rolurile pe care le faci?

R.P.: Aș putea dar nu ar fi la fel. Adică nu aș fi întreagă.

Rep.: Ce ți-ar lipsi?

R.P.: Mi-ar lipsi elixirul tinereții. Mi-ar lipsi energia râsetelor de copii. Mi-ar lipsi bucuria de a fi în lumina reflectoarelor. Mi-ar lipsi viața.

Rep.: Ce-i păpușa pentru tine?

R.P.: Păpușa este copilul meu. În păpușă bag mâna și dau viață, transmit. Sufletul meu intră în

păpușă și se transformă în sufletul păpușii. Se-n-tâmplă ceva, la repetiție nu-mi iese, de obicei, nu-mi ies toate mișcărilor. În spectacole se întâmplă ceva: ori copiii îmi transmit energia lor și eu o preiau și o transmit mai departe păpușii, ori împreună facem o magie și păpușa prinde viață... Nu știu ce se-ntâmplă în timpul spectacolelor, nu mai sunt eu. Eu devin păpușa, eu devin personajul. Dar numai la păpuși mi se întâmplă chestia asta. Când joc pe viu nu mi se întâmplă. (râde) Nu-mi place să joc pe viu. Nu-mi place să mă văd eu pe scenă. Îmi place să dăruiesc din spatele unei păpuși, din spatele unei măști, să stau cu cagula pe față, să fac ce-mi trece mie prin cap dar să nu mă văd. Doar să dau mai departe.

Rep.: Înainte de începerea spectacolului ai vreun ritual anume?

R.P.: Nuuuuu. Ba da, ba da. Mă uit de după cortină să văd copiii cum se pregătesc să se uite la spectacol. Recunosc. Trag cu ochisorul, așa. Și îi văd cum stau ei acolo și se uită foarte atenți și nerăbdători. Ș-atunci mă încarc de la ei cu energie. Da, aș putea spune că e un ritual.

20 de ani în imagini

Teatrul pentru copii și tineret
„Căluțul de Mare” – amintiri foto

